

הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ב' | גליון ס' | פרשת ויחי תשפ"ב

נראה אור | אמרות קודש ופנינים קדים על פרשת השבוע

ויקראו ימי ישראל למוט (מז, טז)

הצדיקים משתוקקים ליום המיתה

ענין אומרו בימי יעקב לשון קרבות למיתה. נ"ל שהוא ע"פ מ"ש הקדוש הרשב"י באדרא זוטא ביומא דהילולא דיליה, שאמר שכל ימיו היה מצפה ליום הזה, להיות שהצדיקים ביום פטירתם איז נתוסף רוחם ומגיעים להשגה גדולה שלא השיגו כל ימיהם, וא"כ צדיקים כאלו יש להם בכל הימים קרבות הדעת עד יום המיתה, שמצפים אליו להשגה הגדולה והנכבדת. וז"ש ביעקב גם ויקראו ימי ישראל למוט, שכל ימיו היה להם קרבות עם יומא דהילולא דיליה, והיו כל הימים משתוקקים וכוספים ליום הזה. (אגרא דכלה, יומא דהילולא ח"י טבת)

ויברכם ביום ההוא לאמור כך יברך ישראל (מח, ט)

העוסק בתורה מתברך בכל מילי דמיטב

אומרו כך ולא בכס כי הלא לשניהם בירך, נראה לרמז שברכם בתורה הניתנה בכ"ב אותיות כלומר שיזכו לתורה, וזה אומרו כך יברך ישראל כלומר כי אני ששמי ישראל מברך אתכם בבחינת ב"ך שהוא כ"ב אותיות התורה, ובודאי מי שזוכה לתורה מה חסר מאתו כי הלא עוסק תורה נקראים מלכים כמאמר חז"ל מאן מלכי רבנו, וכלום חסר מבית המלך. והאמת שכל מיני טובות וישועות וברכות וגאולות ורפואות וכל צרכי כל העולמות כולם הכל בתורה, כי היא חיות כולם שבה נברא כולם, כמאמר חז"ל ב"י הביט וברא את העולם, ולא עוד אלא שבה צפון וטמון אור הגנון לצדיקים שלא שזפתו עין רואה ולא חמי נבואן חזוונא כמבואר בזוה"ק ומי שזוכה להגות באמרי תורה לשמה הרי הוא זוכה לאותו אור הגנון המופלא הלוה.

יעקב אבינו ע"ה ברכם במדת הבטחון

רצ"ל, שבידך אותם שיזכו למדת הבטחון. שלא יהיה להם דאגת מחור, רק מה שביום ההוא - לאמר, זה ראוי לאמר, אבל לא מה שביום מחור. (הרה"ק רבי משה לייב מסאטוב ויע"א)

הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם (מט, ב)

תחילה יך במדרגת יראה ומזה יבא לארבה

נראה לי לבאר, בהקדים פירוש הגמרא (ברכות ח, א) לעולם יכנס אדם לבית הכנסת בבי פתחים, ב' פתחים סלקא דעתך אלם שיעור שני פתחים. ונראה לומר שרמזו בדבריהם הקדושים כי שני פתחים יש לעבודת השם, יראה ואהבה, שצריך לירא מפני הבורא ב"ה, כי מה אני ומה חיי רמה ותולעה נגד מלך רם ונשא מלך מלכי המלכים הקב"ה, ומתוך זה היראה בא לאהבה. ורצ"ל הקבצו ושמעו, בבחינת יעקב, היינו ביראה. וממילא ושמעו אל ישראל, תוכלו לבוא למדרגה היותר גדולה, מדרגת האהבה כנ"ל. (דעת משה)

יששכר חמור גרים (מט, יד - טז)

השכר שבא לאדם הוא כעבוד שמשכר החומדות

בשם הר"י בעל שם טוב בפסוק יששכר חמור גרים, רצה לומר יש שכר על ידי ההחומר גרים.

דעיקר שכר המגיע לאדם הוא מחמת שרגיל מנעוריו בתאוות הגופניות, כי נפש השכלי בא לו אחר י"ג שנים והוא משוקע בתאוות, והוא משבר התאוות הנשמיות ועובד את ה', מחמת זה מגיע לו שכר, אבל כשלא היה לאדם תאוות

החומריים לא הגיע לאדם שכרו. וזה יששכר חמור גרים, אותיות יש שכר, דהיינו שישולם לאדם הגמול, חמור גרים, פירוש החומרות שהוא משוקע זה גורם לשכר. (קדושת לוי)

יששכר חמור גרים רובין בין המשפטים וירא מנוחה כי טוב את הארץ כי נעמה ויש שכמו לסבור ויהי למס עובד (מט, יד - טז)

הלומד תורה לשמה מבטל גזירות רעות

י"ל בזה לפענ"ד בדרך רמז אשר חנני ה' ברחמיו וברוב חסדיו, שכאן מרומז ענין הלומד תורה לשמה ולא לשום קיבול שכר, רק זה הוא שכרו מכל עמלו שזיכה אותו הש"י שלומד תורתו באמת לשמה ואינו צריך עוד לשכר יותר. וזהו הרמז יששכר, היינו יש שכר, שכבר יש לו שכר מה שזכה למדרגה זו וחשוב הוא בעיניו יותר מכל השכר שבעולם, ואז יכול ע"י אור תורתו לבטל כל הגזירות רעות ח"ו, וזהו חמר, מספר רמ"ח מצות עשה של התורה, גר"ם ראשי תיבות גזירות רעות מבטלת על ידי התורה, רובין בין המשפטים היינו ע"י ששגורה תורתו ותפלתו בפני ובשפתיו בזה הוא מבטל כל הגזירות רעות ר"ל על דרך (ברכות לז, ב) אם שגורה תפילתי בפני יודע אני שהוא מקובל וכו'.

ירא מנוחה כי טוב, היינו שרואה ומסתכל שזה כל המנוחה והמרגוע, כי טוב היינו תורה כמו שנאמר (משל ה, ב) כי לקח טוב וכו', ואת הארץ כי נעמה, היינו אין שום דבר נעים רק ללמוד התורה באמת שהוא ארץ, כמו שנאמר (תהלים פה, יב) אמת מארץ תצמח, ויש שכמ"ו, מספר שס"ה עם הכולל, היינו שס"ה לא תעשה הוא נוטה מעליהם שלא לעשות אותם ושלא לעבור ח"ו על אחד מהם, ואז יהיה למ"ס, מספר סמאל עם הכולל, עובד, היינו היצר הרע בעצמו מסייעו לעבודת ה', על דרך ומצאת את לבבו נאמן לפניך (נחמיה ט, ח) שהיצר הרע כורת עמו ברית.

תחילה יעטר בלי תענוג ואח"כ יתנו לו בהדרגה

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. ונוכל לומר כי כך הוא הדרך בעבודת השי"ת מתחלה צריך להיות כשור לעול וכחמור למשאו, וזהו חמור גרים רובין כ"ו אף שאינו מרגיש שום חיות ותענוג בעבודת השי"ת, ואם הדבר הוא באמת. אז מראין לו מן השמים האור והחיות שיכול להשיג לפי שרשו בקדושה. אך שהוא שאול אצלו רק לפי שעה. וזהו וירא מנוחה כי טוב. ושוב צריך אח"כ להטות שכמו לסבול ולילך בהדרגה ולטעום ע"י עבודתו מאותו האור והחיות שהאור לו מתחלה כפי מדרגתו בזמנו ובמקומו. (בית אהרן)

מאשר שמינה לחמו והוא יתן מעדני מלך (מט, ט)

הקב"ה משפיע כל טוב כרי שיעבדו אותו עם ה

היינו שהשי"ת ישפיע כל טוב ויהיה פרנסה בריח גדול וכל טוב וידושן בכל טוב, רק השי"ת ישפיע חכמה בינה ודעת, וישכילו כל זאת שלא יהיה ח"ו בגדר וישמן ישרון ויבעט (זברים לב, טז) רק אדרבה יעבדו את השי"ת על ידי זה, ויהיה למלאק עילאה ית"ש שעושיין וגיל וחדוה ועידון כביכול. והיינו משאר שמינה לחמו כי ידושן בכל טוב, באופן והוא ר"ל ההשפעה טוב הנ"ל, יתן מעדני מלך עידון ותענוג למלך מלכו של עולם יתברך שמו כנ"ל. (ישמח משה)

מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך (מט, כה)

בידיעה שהברא הוא אביך ותסתפק במעט תודוע בריח

ר"ל מזה שאתה מכיר ויודע שאל ית"ש הוא אביך האמת ובודאי הוא חפץ בטובתך כרחם אב, אזי ייעזרך. והפירוש יאת שדי ויברכך היינו כנודע השם שדי" מורה על מדת הסתפקות וכשאתם מסתפק במועט הוא נושע בריחו, וזו הפירוש יאת שדי היינו כשהוא אחוז במדת הסתפקות אזי ויברכך בריח כנ"ל. (דברי אהרן)

אור חדש | אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מיערוסלב שליט"א

ויברכם ביום ההוא לאמור כך יברך ישראל לאמר ישמך אלקים כאפרים וכמנשה וגו' (מח, ט) עיין בחתם סופר וכע"ז הביא גם באמרי נועם דאפרים רומז על הת"ח, כשם שאפרים היה עומד וממשש בישיבה אצל יעקב אבינו ע"ה, ומנשה רומז על פרנסה ועשירות שמנשה היה ממונה על ביתו של יוסף, ומנשה בגימ' פרנסה, והנה התורה הקדימה זבולון לפני יששכר הן בברכת יעקב והן בברכת משה וכן במעשה המשכן וזכר תמיד מעשה השלח לפני המנורה והענין מפני שיששכר תלוי בזבולון ולכן ראוי להקדים לזבולון ולכן רצה יוסף להקדים מנשה לאפרים ומבאר החתם סופר דאמנם כ"ז מדובר בגימ' אפרים אבל כשהקב"ה משפיע על אדם אחד תורה וגדולה ראוי להקדים לו תורה כמו שמצאנו אצל יוסף שהיה בן זקונים בר חכים ואח"כ נעשה מלך ועל ידי תורתו שלמד בצעירותו עמד בצדקתו ובתורתו ולכן אמר יעקב אבינו ע"ה כך יברך ישראל ישמך אלקים כאפרים וכמנשה שיתקיים אצל אותו ישראל תורה וגדולה במקום אחד ולכן וישם את אפרים לפני מנשה.

עוילפ שיעקב אבינו אמר דכשעומדים לפניו יששכר וזבולון יש להקדים וזבולון, אך כאשר מברכים ומתפללים על ישראל יש להתפלל תחילה שיזכה לתורה ואח"כ להתפלל שיזכה לגדולה ועושר, וכעין שאמרו חז"ל על מה אבדה הארץ על שלא ברכו בתורה תחילה שלא ברכו והתפללו תחילה שיזכה לתורה.

וזהו ויברכם ביום ההוא לאמר כך יברך ישראל לאמר וכתב בתרגום יונתן כך יוסף ברי יברכון בני ישראל ית ינוקא, ביומא דמהילתא, וכשכאבים לברך ישראל חדש יאמרו לו ישמך אלקים כאפרים וכמנשה שיזכה לתורה ולגדולה וכן ביום המילה המנהג לברך כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה לחופה ולמעש"ט, דחופה יורה על ענין מעשים טובים שהוא בעניני ממון ופרנסה וכדברי חז"ל ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה.

ועוד דמה שאומרים לתורה לחופה ולמעשים טובים יל"פ דמעשים טובים היינו מצוות התלויות בעניני ממון דהיינו צדקה וחסד ומשא ומתן באמונה. וי"מ מעשים טובים על עניני ממון שבה בעיקר לאחר החופה שצריך לפרנס אשתו ובי"ב. ומברכים תחילה שיזכה לתורה ובכלל זה גם המצוות שבתורה שתכלית הלימוד היא לקיים המצוות ויזכה לחופה ולמעשים טובים שיהיה לו פרנסה ברווח ויכול לעשות בהם מעשים טובים.

וכן כשמתפלל אדם על עצמו יתפלל תחילה על רוחניות ואח"כ על גשמיות וע"ע בספר חסידים שאל יתפלל אדם על פרנסה בכל הברכות אלא בברכת השנים ובשמע קולנו ובמקומות שתקנו הקדמונים ומי שמכוון על פרנסה בכל ברכה וברכה לזעגים עליו המלאכים שכאילו לא חסר לו כלום כי אם פרנסה.

ואף שכמה צדיקים נהגו לברך שהשי"ת ישפיע גשמיות ורוחניות כשכא אדם שחסר לו בגשמיות היו חסרון זה מונע ממנו רוחניות אבל כשכא לברך תינוק שולח או גער בר מצוה וכיו"ב תפילה בכללית יש להתפלל תחילה על רוחניות ואח"כ על גשמיות. (באדיבות מכון אימרי שפר')

זהו למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי אפרים פישל זע"א הסבא קדישא מסטריקוב י"ז טבת תקפ"ב

יהי אור | סיפורי צדיקים השזורים בפסוקי הפרשה

יהי דן נחש עלי דרך שפיץ עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפלו רכבי אהוד (מט, יז)

פעם ביקר הרה"ק רבי משה מוועהיל זע"א בעיר אחת, והיו אנשי העיר מפצרים בו מאד שיקח בית עלמין חדש בעיר להקיפו כמנהג הצדיקים, ונעתר לבקשתם ולקח הבית העלמין החדש. ותיכף אחרי זה נחלש חולשה גדולה לערך שני ימים, וכאשר עברו השני ימים, קם ממיטתו וסיפר אשר אביו הרה"ק המגיד מולאטשוב זע"א בא אליו בלילה הזאת וסיפר לו הסיבה שנחלש, כי מקום מהבית עלמין החדש היה מקום נחשים ועקרים ושם הרגיעה וכו' ר"ל, וכאשר סבב זאת המקום בקדושתו ולקח המקום ההוא לצד הקדושה, אזי נתעוררו כמה קליפות לקטרג עליו, מדוע לקח את המקום, ובעבור זה נחלש עד שיצא הפסק מהבית דין של מעלה אשר הרב ז"ל יתפא, רק סוס אחד מהמרכבה שלו ימות תיכף, והוא יסע תיכף חזרה לביתו. ואמר על זה שזהו נרמז בפסוק יהי דן נחש עלי דרך שפיפון עלי אורח, היינו הי' [דין] המפלט, ממה שלקח מקום נחשים ועקרים. הנושך עקבי סוס, היינו שימות סוס אחד, ויפול רוכבו אהוד והבעל מרכבה יסע תיכף חזרה לבית, וכן היה, ונסע תיכף לביתו בריא, ולא ניזק שום אדם מזה, והבית עלמין נשאר בקדושתו.

בשר מעולם לבד בשבתות וימים טובים ובסעודת מצוה, וגם אז רק בשר עוף בלבד, ולכן כשהביאו אל השלחן העמידו במכוון אצל רבינו בשר קורקבן למען יראה ויכיר תיכף כי בשר עוף הוא ולא בשר בהמה, אמנם רבינו לגודל דביקותו בהש"ת לא ראה אף מה שמונח לפניו בקערה ולא הבחין איזה בשר הוא, ולכן שאל על הבשר היתן לפניו אם לא מבשר בהמה הוא, וכשמעו הרבי מלובלין שאלתו רבינו, נתלהב פניו וקדשו את פניו היה ארבי המסובים ואמר להם, למדו נא איך שצריך האדם להיות בקיום בה אף שרואה בעיניו הגשמיים מה שמונח בהקערה, מכל מקום מגודל דביקותו אינו מבחין לדעת מה הוא, ראו נא איך דביקותו של הס"ק בהש"ת מגיע, הנמצא כמוהו.

רבינו היה נוהג בכל לילה קודם השינה לברך על מעט י"ש, והיה טועם קצת ואומר: לחיים, רבנו של עולם, מקור וחיי החיים, לילה טוב לרבנו של עולם. פעם אחת פירש שנתו, והוא מכון שתיהה לכל חולי ישראל המוטלים על ערש דוי רפואה שלמה במהרה, כי על הרוב לפי דרך הטבע, מתגברת המחלה בלילה יותר ויותר, וצד להם לחולים. ומכיון שכתוב (ישעי' סג ט) 'ככל צרתם לו צר', כביכול, לכן כשיהיה לילה טוב לחולי ישראל, אז בודאי יהיה מזה תענוג ונחת רוח להש"ת.

מעשה היה באיש אחד שגידר דר סמוך לעיר סטריקוב, והאיש ההוא היה מנהוג לשלוח בכל ערב שבת קודש בבקבוק יין משובח אל רבינו שיהיה לו לקידוש. פעם אחת בערב שבת קודש בחורף היה יום סגרירי ושגל וכפור חלק היה על פני הארץ, והאיש שכח לשלוח בבקבוק יין אל רבינו. ובלייל שבת קודש כשרצה לקדש נזכר שלא שלח יין לרבינו, והצטער על זה מאד, ורצה לשלוח אחד מבני הבית עם היין, אבל אף אחד לא רצה ללכת, כי הדרך הייתה חלקה מאד מהכפור, והיה ממש סכנת נפשות ללכת.

והיה שם נער משרת אחד שהדבר נגע לליבו, כי ידע שרבינו לא יהיה לו יין לקדש עליו, וקיבל עליו את השליחות הזאת, רק פחד מאד שיחליק ויפול וישבור את הבקבוק, לכן שת עצה בנפשו וקשר את הבקבוק אל חגורתו, והלך על ארבע - על ידיו ועל רגליו, עד שהגיע לבית רבינו, ועלה לו הדרך בקושי גדול מאד, ושתי ידיו היו כשני בולי עץ מגודל הקור. ומיסור את היין לרבינו שהיה עומד בצער גדול מאד, וסיפר לרבינו באיזה אופן הוא בא עם היין, וכשראה רבינו שמסר נפשו בשבילו פנה אליו בפנים מאירות ושאלו, במה אתה רוצה יותר, שיהיה לך ולזרעך אחריך לדורותם בנים תלמידי חכמים, או שיהיו מופלגים בעשירות. והשיב הנער, טובים השנים מן האחד ושניהם כאחד מה טוב. ובכרהו, שיתקיימו בו ב' הדברים האלה, ונתקיימה בו ובזרעו אחרי ברכת רבינו.

תקנו קדמונינו ז"ל להתענות ולעשות תשובה בימי שובבים כידוע מספרה"ק, ועקר התשובה הוא ע"י תורה ותפילה וצדקה כאר"א כפי יכולתו, ובפרט בלימוד תורה שבש"ס, ולברר הלכה בלבון וברור יפה, בזה הוא מקבץ חלק הטוב והניצוץ קדוש ומברר אותן מתוך הקליפות להוציא בלעם מפיהם בסוד חיל בלע ויקיאנו כי לימוד תורה שבש"ס כוונת הלב וביראת שמו יתברך הנכבד והנוגא, וכל שכן מי שזוכה ללמוד תורה לשמה ממש וע"י תשובה כראוי מאסף ומייחד כל חלקי הטוב והניצוץ קדושין למקורן ולשרשן. (אוהב ישראל)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל. (מקורות: אור יקר, בית יעקב, יהי אור, לקוטים חדשים ספרי חסידים ספרי נפלאות מגדלי, שיח שרפי קודש)

אורו של רבינו הרה"ק רבי אפרים פישל מסטריקוב זע"א הפציע בשנת תק"ג לאביו הגה"ח רבי יוסף יהודה לייב מבלאטא ז"ל שהסתופף בצל הרה"ק המגיד ממעזריטש זע"א וכהן ברבנות שדה חדש.

מגיל צעיר היה רבינו מסתופף בצל צדיקי הדור וקונה חכמה מפייהם, והיה לתלמידם של הרה"ק המגיד ממעזריטש זע"א, הרה"ק רבי ר' אילמלך זע"א, הרה"ק רבי זאב וואלף מטשארניאוסטראה זע"א, הרה"ק הרבי מלובלין זע"א, והרה"ק היהודי הק' זע"א. בהוראת הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זע"א תקע אהלו בעיר סטריקוב והחל להנהיג עדה בישראל, אז החלו נוהרין אליו אלפי ישראל לקבל תורה מפייה, מבין תלמידיו נמנים: הרה"ק רבי אברהם מטשעננוב זע"א, הרה"ק הרב ר' בונים זע"א, הרה"ק רבי חנוך הענין הכהן מאלכסנדר זע"א, ויאסף אל עמיו ביום י"ז לחודש טבת שנת תקפ"ב, ומנו"כ בסטריקוב.

רבינו היה רגיל ליקח פדיונות מאנשים וביקש שיתנו לו גדולים אדומים כי הוא לא היה יודע להבחין בין המטבעות רק בזה הבחין כי גדולים אדומים הם בחשיבות יתר, ושאלו לו למה הוא רוצה גדולים אדומים דווקא, ואמר להם שצריך ליתן צדקה לעניים, והעניים לוקחים את האדומים בחשק גדול מחמת שהכירו אותו שהוא אינו מבחין בין גדול לדניו זהב ע"כ בקשו ממנו שיתן להם גדולים אדומים.

הוא היה אומר

כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר, וכל המבטל את התורה מעושה סופו לבטלה מעוני. (אבות ד. ט) המקטרג טוען: כל המקיים את התורה אין זה אלא 'מעוני', ולכן יאה עניוהא לישראל, ורוח הקודש משיבה: 'סופו לקיימה מעושר', כי אף שיהיו עשירים ג"כ יקיימו את התורה. ושוב בא המקטרג בטענה ש'כל המבטל את התורה הוא מעושר', וע"י משיבה 'סופו לבטלה מעוני' כי גם בעת שיהיה עני יבטל תורה, ולא מצד עשירות, וא"כ לשם מה יהיה עני.

פעם בעת שנטרר רבינו במקוה סהרה שמע בת קול מן השמים האומרת אליו, שאל בני מה אתן לך, והשיב רבינו: שאלתי ובקשתי שלא ישאלו לי עוד הפעם כזאת וכששאלוהו למה השיב כן, ענה ואמר כי מורא עלה על ראשו אולי יסתירה בעל דבר שישאל לעצמו בצרכי הגוף ויצא שכרו בהפסדו. ושוב שאלוהו כיון שהיה אז עת רצון מדוע לא שאל עבור טובת הכלל שישועו, את התחיל רבינו לבכות ואמר על עצמו, הלא כתיב (ישעי' מד, כה) משיב חכמים אהור וגו', ושכחתי מהכל.

הרה"ק רבי משה אליקים בריעה מקאונץ זע"א ספד לרבינו (באר משה פרשת ויקרא) וכה העיד עליו: צדיק הדור עמודא דעלמא קיימא עליו, אשר בצלו נחיה בגוים... צדיק קדוש ה' כזה, שהיה פרוש ומובדל מן העולם הזה לגמרי, אשר לא טעם טעם לחם בכל ימות השבוע. ומשבת לשבת לא נטל ידיו ללחם לסעודה, וגודל הסיגופים של איש צדיק בזה, שהיה מסגף ומצער נפשו כל ימיו, ומקבל על עצמו יסורים של אהבה, אין לשער ולספר ותצקר היריעה מהכיל.

פעם אחת נסע הרה"ק רבי ר' בונים זע"א עם תלמידו הרה"ק רבי חנוך הענין הכהן מאלכסנדר זע"א אל רבינו על שבת קודש, ומנהגו של רבינו היה שיהיה בשר שלם דרך מטפחת, ולהרבי' ר' בונים נתן שלום בידו הטהורה, חטף הרה"ק מאלכסנדר גם כן את יד רבינו, וישאלוהו רבינו, מי הוא זה האברך, ויען הר"ר בונים זהו אברך חכם, ורבינו לא אמר כלום, גם היה מנהגו של רבינו שאם היה בבית מדרשו בשעת תפילותיו של שבת התפלל ואכל לא היה רבינו יכול להתפלל עד שהלך האיש ע"כ ובצפרא דשבתא נחלש הרה"ק מאלכסנדר ע"כ התפלל ביחידות תפילת שחרית וקידש וטעם איזה דבר כדי להחיות את נפשו, ואחר כך הלך לבית מדרשו של רבינו, ורבינו התפלל לכהן את הרה"ק מאלכסנדר, וסיפר הרה"ק מאלכסנדר כי כאשר עלה אל הבימה לברך על התורה נשא רבינו את עיניו והביט עליו, ונפלה עליו אימה ופחד גדול מאד עד שחלב שניק משדי אמו נקדש בתוכו מגודל הפחד שנפל עליו.

דרכו בקודש של רבינו היה שבימי בין המצרים לא היה בביתו רק היה יוצא לגלות, וכל שבת היה שובת אצל אחד מג' צדיקים אלו: הרה"ק הרבי מלובלין זע"א, הרה"ק המגיד מקאונץ זע"א, והרה"ק היהודי הק' זע"א, ופעם אחת בא רבינו ללובלין בתשעת הימים, והרה"ק מלובלין שמח מאד מביאתו, ופקד תיכף לשלוח בבית המדרש אם יש מי שיש לו סיום מסכת למען יוכלו לעשות סעודה בשר לכבוד רבינו, וצוה תיכף להכין לכבודו סעודה גדולה, והרבי מלובלין ישב בראש ורבינו ישב אצלו בשולחנה הטהור, ודרכו של רבינו היה שלא לאכול

פעם נכנס אליו עני לבקש נדבה, יצא והחליף כובעו ובא שוב לבקש נדבה, בנו של רבינו לחש באזני אביו, ונכל האיש זה עתה קבל כסף ועתה החליף כובעו כדי לקבל שנית, חייך רבינו ואמר, הנח למסכן, עשירים עושים תחבולות להשיג כסף ואף הם כמוהם, כלום להם מותר ולו אסור... והעניק לו רבינו שוב נדבה יפה.

פעם ישב רבינו בסוכתו והחלו גשמים רבים לרדת, ואמר, הדינט אקרא ולא אצא מהסוכה!

תלמידו הרה"ק רבי שלמה מראדומסק זע"א מעיד בספרו (תפירת שלמה, אבות) על האהבת ישראל המופלאה שהיתה לרבינו וז"ל: והנה הדבר הזה הוא מושרש בלב הצדיקים המבקשים כלל טובות ישראל כמו שידענו זה מבחי' אדמו"ר הצדיק האלקי ר' פישלי מסטריקעו ז"ע שמעולם לא הי' יכול להאמין ששום אחד מישראל יחטא ויעבור איזה עבירה וכל מה שהגידו לו הכל היה מכובד כי לא האמין כי אמר שכל איש מישראל לא יחטא וזהו מגודל קדושתו ודביקותו בהש"י האוהב עמו ישראל. וכבר נאמר לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל (במדבר כג ט) לכך הנה הצדיקים ההולכים לפני ד' הנה עיני ד' אל צדיקים ג"כ אינם רואים שום חטא על ישראל כל הימים.

פעם אחת נגזרה נגזרה על יהודי הכפרים שהחזירו בחכירה כפרים שלמים, גזירת גירוש מטעם המלכות. כמובן שזעקתם עלתה לפני רבינו, ושאלפים הם מישראל יצדקו לעבור להתגורר בערים, ולא תהיה להם פרנסה חילה. והנה תחילה היתה תשובת רבינו כי עדיף שיגורו בערים ויוכלו להתפלל בציבור ולקבוע עיתים לתורה בין יהודים, ומיד יצאו בפחי נפש באומניו שרבינו הסכים על הגזירה חלילה.

יהוה מעמדי היה נוכח אחד מגדולי וחשובי החסידים רבי הירש לייב מפלאצק זצ"ל והלה ענה להם כי הוא יצליח לשכנע את רבינו שיתפלל לביטול הגזירה הרעה הזאת, וכך עשה, נכנס אל הקודש פנימה ובפיו טענה כי אין זו רק גזירה על יושבי הכפרים, אלא בעקבות גזירה זו תבטל כל הנסיעה של חסידים אל הצדיקים, שהרי אלמלא בצל הכפרים הממחים נפש החסידים בדרכם הארוכה להסתופף בצל רבותיהם, לא היו יכולים לנסוע למרחקים, ובפרט בימי החורף הקרים והקשים. באופן שאין זה אלא עצת היצר שעינו צרה בדרך החסידות, שעל ידה זוכים להתקרב לעבודת הש"ת, כי התוצאה תהיה חלילה ביטול הנסיעות מחמת סכנת הדרכים שלא יוכלו למצוא מקום לנוח בו כפי שהיה נהוג עד כעת.

כאשר שמע רבינו טענה זאת קם מכסאו וקרא בקול: חלילה חלילה, ובודאי לא יעלה בידי הבעל דבר לבטל את דרך האמת שיסד בינו הבעש"ט הק' זע"א, כי שפת אמת תכון לעד, וגזירה עבית דבטלה. ואכן כעבור זמן קצר נתבטלה הגזירה.

שנה אחת בליל הקודש חג הסוכות נכנסה לסוכה היה השלאק של הסוכה מנוסה, ורצו לפתוח ולוץ הצלילו בשום אופן, וכל המאמצים עלו בתוהו, וראו שכבר מאוחר וכבר היה סמוך לחצות הלילה, אז אמר רבינו מי שיפתח לי את הגג אני מבטיח לו שיהיה עמי בגן עדן במחיצתי, והיה שם איזה סבל גיבור וכשמעו את הכרוז הבינו את השרוולים והבגרותו פתח את הגג לאחר י"ט קרא לו רבינו ואמר לו אם תוותר על פת ערן אני אתן לך אריכות ימים ועשירות גדולה ובנים טובים וכטו"ס, רק